

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 marca 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **D. Ż.**,

skazanego z art. 197 § 1 k.k. ,

z powodu kasacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 października 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 632/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich

z dnia 27 czerwca 2022 r, sygn. akt II K 47/22,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich z dnia 27 czerwca 2022 r. (sygn. II K 47/22) D. Ż. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 października 2022 r. (sygn. akt XXIII Ka 632/22).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł Prokurator, zarzucając wyrokowi:

„1. mające istotny wpływ na treść orzeczenia, rażące naruszenie prawa, tj. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak jakiegokolwiek rozważenia podczas wyrokowania podniesionego w apelacji naruszenia przepisu prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k. (punkt 2 apelacji), jak również braku rozpoznania co do istoty podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 209 § 1 k.k. (punkt 3 apelacji), podczas gdy obowiązkiem sądu odwoławczego jest rozpoznanie wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, w tym rozpoznanie ich pod kątem argumentacji zawartej w środku odwoławczym;

2. mające istotny wpływ na treść orzeczenia, rażące naruszenie prawa, tj. art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez błędne uznanie, iż okoliczność uczestniczenia strony (Prokuratora) w postępowaniu oraz prawidłowe jej zawiadomienie o terminie dokonywanych czynności (przesłuchania świadka), zwalnia organ (Sąd) z obowiązku wykazywania inicjatywy dowodowej z urzędu, a Przewodniczącego z obowiązku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a co za tym idzie zdejmując z nich obowiązek dążenia do uzyskania w procesie prawdy materialnej oraz opierania wydawanych przezeń rozstrzygnięć na podstawie prawdziwych ustaleń faktycznych, podczas gdy każdy organ prowadzący postępowanie karne zobligowany jest do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz wykazywania inicjatywy dowodowej z urzędu, szczególnie kiedy okoliczności wymagające udowodnienia mają istotne znaczenie dla stwierdzenia czy popełniony został czyn zabroniony.”

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Kasacja zgodnie z art. 519 k.p.k. może być wniesiona przez stronę wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, zaś zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie jest zatem dopuszczalne w kasacji kwestionowanie

rozstrzygnięć podejmowanych przez Sąd I instancji. Jedynym sposobem, by dotknąć tych ewentualnych uchybień jest zarzucenie sądowi odwoławczemu, iż nierzetelnie rozpoznał apelację, w której na owe uchybienia wskazywano. Nie wystarczy zatem wskazać, że możliwe było lepsze rozpoznanie apelacji przez Sąd odwoławczy, ale konieczne jest uzasadnienie, że in concreto jest w istocie tak rażąco niezgodne ze standardem minimum gwarantowanym przez k.p.k., że orzeczenie prawomocne nie może się ostać.

Uzasadnienie Sądu odwoławczego jest dość lakoniczne, lecz także apelacja Prokuratora (wbrew sugestiom kasacji) jedynie fragmentarycznie dotyczyła w istocie zastosowania art. 5 § 2 k.p.k., ale koncentrowała się na ocenie ustaleń faktycznych. Prokurator w kasacji nie zakwestionował w wystarczającym stopniu prawidłowości rozpoznania apelacji przez Sąd II instancji. Wskazał jedynie, że Sąd nie dość obszernie odnosił się do wątków zawartych w apelacji.

Zarzut drugi jak wynika ze stylistyki petitum kasacji skierowany został do Sądu odwoławczego, mimo, że jak wynika z jego uzasadnienia Prokurator nie zarzuca temu Sądowi bierności. Nie jest zatem jasne, czego w istocie ten zarzut dotyczy. Jeśli miałby dotyczyć błędnego rozpoznania apelacji w tym zakresie, Prokurator musiałby wyraźnie powiązać swój zarzut ze standardem kontroli odwoławczej, tak jak uczynił to w odniesieniu do zarzutu pierwszego. Postępowania kasacyjne wymaga od oskarżyciela publicznego precyzji w formułowaniu zarzutów i nie jest rolą Sądu Najwyższego, w przypadku prokuratorskiej kasacji na niekorzyść, doszukiwanie się w treści tego pisma argumentów, jakie oskarżyciel chciał postawić.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

ał

